

отвъд видимостите, формулите, предписанията, конвенциите. Уникалността се оказва постижима единствено като непрекословно приключване с позите, условностите, етикета, единствено като категорично преминаване „отвъд“.

В този смисъл фаталният жест на Лора, натискането на спусъка, би могъл да бъде разчетен като объркване, смесване, трагично уподобяване на категориите: *истината* е видяна от нея като съсъд на живота, като диалектика, като не-фалш; а всъщност тя се простира отвъд действителността, стои отвъд изменчивостта и развитието, тя е абсолютът на заслепението и утехата.